

11 — PISAC NEPOZNATOG DELA I HIGSOV BOZON

— Šta radiš?

— Kucam „Hamleta“.

— Koliko dugo?

— Ne znam. Čitavo delo ima 30 000 reči i do sada mi nije vratio kao „nasladiaszanbelrkrk“ nekih 12 000.

— Šta?

— Nasladiaszanberlrkrk. Besmislene brljotine.

— Ko?

— Šekspir, ko bi drugi?

— I on je tu negde?

— Čvrknuo sam se sa njim pre dve hiljade reči i mnogo se izgalamio na mene. Kao da sam ja birao da u ovom svemiru prekucavam njegova dela!

— Pa, što, onda, kucaš? Meni niko ništa nije odredio. Plutam od mozga do mozga i pevam „Ja sam malac radoznalac.“

— Ne znam kako to ide za vas tikvane, ali, mi majmuni moramo da ponovimo neko čuveno delo, da bismo smeli da dohvatimo neku od vremenskih struna i pinkemo se multiverzumom do mesta gde ima pravih lijana.

— I, tebi zapao baš Šekspir?

— O tome dal' je baš Šekspir nećemo, ali, eno ga, duri se u nekoj maglini, jer ne zna sam da iskuca, kao da ga i nije pisao.

Hteo je da doda da njega ništa nije zapalo, ali se sagovornik izvinio da žuri, da eoni promiču ne pitajući i da prokletu jednačinu nije tek tako lako dovesti do konačnog rešenja. Suma njegovih elektromagnetnih vijuga se stisnu toliko da je gotovo postala vidljiva i prhnu za svojom tastaturom, ako je to bila tastatura. *Možda je i pero. Ko zna otkada majmun prepisuje „Hamleta“?* — pomislio je.

— Imamo zadatak za vas! Imamo zadatak za vas! — pisnulo mu je u uši dok je proračunavao koliko će još majmun kuckati sa verovatnoćom jedan kroz dvadeset i šest na stepen stopedeset hiljada. Trznuo se, glas je bio ženski, a rasuti mozak nije bio ništa drugačiji od svih drugih mozgovova koji su do tada proplutali kraj njega.

— Kakav zadatak? Šta će meni zadatak?

— Svi imaju zadatak. Ko je još video besposlen mozak, moj gospodine? — Pomislio je: *da si samo mogla da vidiš moj*, ali je samo slegao ušima. *Ako i njih imam*. — Malac, vidim da si ti novi ovde, da si besposlen pa i sa majmunima divaniš...

— Zar je zabranjeno? — Odlučio je da se odupre, bar malo.

— Naravno da jeste. A, ja sam ti ovde nadležna da delim zadatke još otkako se Budika smrzla iznad Britanskih ostrva, a Klara Cetkin digla ruke i uhvatila prevoz do drugih galaksija.

— A, šta je tvoj zadatak?

— Da delim zadatke, tupane.

— Teško ćeš meni uvaliti neki zadatak ovakvim rečnikom...

— Znaš li ti koliko ovakvih kao ti ima nakolo? I svi su još ovde samo zato što mene nisu poslušali kad sam im nudila izlaz...

— Koliko?

— Sad još i da ti brojim...

— Pa, ako majmun može po tastaturi bar pet vekova, onda bi mogla i ti, neko vreme.

— Daj mi samo trenutak. — Trenutak je potrajao nekoliko trenutaka. — Dvadeset sedam milijardi, osamsto četiri miliona, trista dvadeset i jednu hiljadu, dvesta i šest...

— Zamajavaš me. U svakom trenutku na Zemlji umire nekoliko stotina hiljada ljudi...

— Momenat, evo još jednog... Ti mene, bratac, zamajavaš, a ne ja tebe.

Imao je osećaj da oblačić nadležne malo rumeni, da se prikuplja ko Zuska podsuknje, da će i da prhne negde uskoro, pa pokuša da je zadrži:

— A, koji bi to bio moj zadatak?

— Šta te se tiče?

— Da bar znam šta sam propustio.

— Ma, nemoj! Snađi se sam. — Rasplinula se kao da je nikad nije ni bilo, ali je za njom zaostalo nešto kao perce, ne nego kao paperje, odnosno, kao paperjače kad bi takva jednina postojala u njegovom jeziku.

Ispravljao je i peglao taj komadić dugo pre nego što je ovaj mogao na sebi da podnese i slova, mada je sve vreme sumnjao da je moguće. Od onoga šta je pročitao umalo mu se nije rasuo sav mozak:

— I ja sam blesav kad verujem svakoj elektromagnetnoj vijugi u svemiru. Taj roman nikada nije napisan! — zagrmeo je.

Odnigde se došulja rumeni oblak i zacvrkuta: — Moraćeš da sačekaš da bude napisan, pa objavljen, pa preveden sa kineskog da bi ti mogao da ga prekucavaš. To ti je zato što me nisi odmah poslušao.

* * *

Kad ga je dotakao novi talasni entitet, još je dumao koliko će morati da čeka da do njega stigne zadatak koji mu je roze mustra prito-varila. — Ko si ti? — upitao ga je.

— A, ko si ti? — odvalio je nabrušeno zaustavljeni naboj energije. — Tumaram naokolo, jedva čekam da me nađu, a oni fulaju li fulaju.

— Naravno da fulaju. Kad nisu fulali. A i kako da te nađu kraj našega mnoštva?

— Lako, ako su mi i ime dali.

— Pa, može li se saznati to dično ime, ako se već tako nepažljivo butaš?

— Bozon me zovu, zapravo Higsov, ali, odakle Higsu pravo, kao da je sa mnom ženjen?

— I nas nazivaju Bolcmanovim mozgovima, mada niko ne priznaje da s njim ima veze.

— Mi nikako nismo iste fele. Vi ste nematerijalni ostaci živih bića, a ja sam onaj iz koga se stvara materijalni svet.

— Da ne preteruješ malo?

— Nikako. Uostalom, pitaj kad budeš otišao da napišeš tu knjigu...“

— Koju knjigu?

— Tu koju treba da prekucaš da bi ti bilo dopušteno da odeš u drugi oblik multiverzuma.

— Ni od koga nisam tražio ni da dođem u ovaj oblik.

— E, cvrc! I mene su poslali da odglumim bozona, ali nikako da me usrknu u sistem.

— Usrknuće te jednom...

— Usrkнули su mene oni više puta, ali se uvek brže raspadnem nego što oni zabeleže. Oh, oh... — glas postade nekako nategnut. Pa istegnut.

— Oh, opet srču...!“

— Uhvati se za mene, da se usporiš. Ej, šta ti je? Gde se to otežeš? Ma, pustiću te, bolje da se raspadneš njima nego meni.

Pramen bozona se uvuče u ništa, ispraćen mišlju:

— Kako li bi bio brz da ga nisam držao?

* * *

— Još nisi prekucao?

— Odakle ti, opet?

— Da te slažem ili da ti kažem istinu?

— Pokušaj sa istinom.

— Bila sam kod nadležnog za tvoj slučaj i on kaže da malo vrdaš tamo ovamo. Jednom će neki vrd da te previše zanese i imaćeš prilike da napišeš to što ti treba za prekucavanje.

— Tako mi i treba kad te pitam. Mora da sam mozak nižeg kvaliteta.

Htede da vrdne za bozonom ili što dalje, ali mu je vrd imao domet samo do majmuna, koji je očajno ponavljao stih:

— *To die to sleep, to sleep, perchance to Dream...*

I upitao: — Ima li ovo nekog smisla ili sam opet iskuckao negu glupost?